

Arrest

nr. 213 975 van 13 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid en van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 10 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juli 2018 tot intrekking van het verblijfsrecht.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 september 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster meldt zich op 25 november 2014 aan bij de Belgische ambassade in Tunis, om een visum gezinsherenging (type D) aan te vragen. Ze beroept zich hierbij op haar huwelijk, afgesloten in Tunesië op 27 januari 2014 met een Belg. Zij wordt op 2 april 2015 in het bezit gesteld van het gevraagde visum en komt op 14 april 2015 naar België.

1.2. Verzoekster wordt op 16 april 2015 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 27 mei 2015 ontvangt ze een F-kaart.

1.3. Op 28 oktober 2016 scheiden verzoekster en haar echtgenoot uit de echt in Tunesië.

1.4. Op 26 mei 2017 geeft het parket van Gent in antwoord op een brief van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Aalter van 7 juli 2016 een negatief advies voor wat betreft *“het erkennen en registreren van het afgesloten huwelijk”*. Het parket preciseert dat uit onderzoek blijkt dat er overeenstemmende vermoedens zijn dat het afgesloten huwelijk er niet op was gericht om een duurzame relatie op te bouwen en duidt dit vervolgens in concreto. Het parket stuurt dit advies op 26 mei 2017 ook naar de verwerende partij.

1.5. Op 29 mei 2017 verstuurt de verwerende partij een brief naar de betrokken gemeente om aan verzoekster te betekenen. Hierin deelt de verwerende partij mee dat er een onderzoek gebeurt met betrekking tot de beëindiging van haar verblijfsrecht in het kader van artikel 42 quater, §1, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoekster krijgt de vraag om elementen en bewijsstukken mee te delen waarmee rekening moet worden gehouden. Verwerende partij wijst hierbij specifiek op de verschillende §§ van voormeld artikel 42quater en deelt hun inhoud mee. Tevens wordt verzoekster gevraagd om de verwerende partij op de hoogte te brengen van alle specifieke wijzigingen van haar situatie. Deze brief wordt door de betrokken gemeente op 7 juli 2017 betekend aan verzoekster.

1.6. Met een brief van 7 augustus 2018 beantwoordt verzoekster de in punt 1.5. bedoelde brief, waarbij ze diverse elementen en stukken aanbrengt.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 14 maart 2018 een beslissing tot beëindiging van verzoeksters verblijf. Deze beslissing wordt op 25 juni 2018 ingetrokken.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 6 juli 2018 een beslissing die verzoeksters verblijf intrekt. Deze beslissing, die verzoekster op 14 augustus 2018 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

[...]

Reden van de beslissing:

Art. 74/20, §2 van de wet van 15.12.1980:

Behoudens bijzondere bepalingen van van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvragen, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Betrokkene vroeg het verblijfsrecht aan overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 met haar vermeende echtgenoot, zijnde dhr. S.A.C. (RR: [...]), van Belgische nationaliteit. De bijlage 15 werd op 16.04.2015 afgeleverd.

Ter staving van de aanvraag gezinshereniging werd een Tunesische huwelijksakte voorgelegd. Uit verder onderzoek van de huwelijksakte en de daadwerkelijke aard van de relatie tussen betrokkene en de vermeende echtgenoot blijkt echter dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blijkt geeft van frauduleuze intenties van betrokkene, met het oog op het verwerven van verblijfsrecht.

Vooreerst wat betreft de erkenning van de huwelijksakte blijkt het parket van Gent, na grondig onderzoek, negatief te adviseren. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst dit advies te volgen en erkent

dus de geldigheid van de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon niet op basis van art. 27, art. 18 en art. 21 van de IPR-code.

Uit het onderzoek van de cel schijnhuwelijken en de politie blijkt immers dat het afsluiten van het huwelijk er nooit op gericht was om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met elkaar, maar dat het huwelijk er enkel op was gericht om verblijfsrechtelijk voordeel voor betrokkene te bekomen (art. 18 IPR). De erkenning van dit huwelijk zou ook kennelijk onverenigbaar zijn met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht). Zie daartoe ook het advies van het parket.

Alhoewel de akte op zich dus niet vervalst is, blijkt het huwelijk wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan. Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40ter. Betrokkene is zodoende eigenlijk nooit een familielid van een Belg geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten.

Om overeenkomstig art. 74/20, §2 rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst. In dit verband werd betrokkene aangeschreven op 29.02.2016 en 23.01.2018 om haar humanitaire elementen kenbaar te maken. Er werd gevraagd overeenkomstig art. 42quater, §1, 3de lid. Dit wetsartikel blijkt achteraf bekeken echter niet van toepassing gezien (1) betrokkene niet als gezinslid van een burger van de Unie kan beschouwd worden bij gebrek aan een erkende huwelijksakte en (2) omdat de grond van intrekking van haar verblijf art. 74/20 is en niet art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980. Echter, omdat de finaliteit van art. 74/20, §2, 2de lid overeenstemt met de bewoordingen van art. 42quater, §1, derde lid, menen wij wel betrokkene voldoende de kans te hebben gegeven haar humanitaire elementen toe te lichten.

Betrokkene legde volgende bewijsstukken voor:

- Begeleidende brief van haar advocaat dd. 7.08.2018
- F-kaart betrokkene
- Verklaring dr. F.R.K. dd. 4.04.2017 waar deze stelt dat betrokkene slachtoffer is van intrafamiliaal geweld en antidepressiva en kalmeermiddelen krijgt; formulier geschreven verklaring PZ meetjesland centrum (GE.43.L3.000625/2017 dd. 27.01.2017) geschreven in een andere taal dan de drie landstalen; verklaring door betrokkene haar advocaat, zijnde dhr. B.V., dd. 26.01.2017 waar hij verklaart dat betrokkene slachtoffer is geweest van partnergeweld en chantage vanwege haar echtgenoot; een geneesmiddelenvoorschrift met een verklaring door dokter F.R.K. dd. 27.01.2017 waar deze stelt dat betrokkene in depressie en slapeloosheid zit, zodat zij sinds 24.01.2017 onder behandeling met antidepressiva zit; Schrijven Opus Iuris dd. 14.09.2015 aangaande intrafamiliaal geweld.
- Bewijs van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie dd. 30.05.2016; inschrijvingsformulieren betreffende de lessen Nederlands tweede taal
- Attest van het OCMW te Gent dd. 12.07.2017 waaruit blijkt dat betrokkene geen financiële steun ontvangt.
- "certificaat verworven competenties" (na individuele beroepsopleiding) betreffende de opleiding kamermeisje/schoonmaak dd. 15.09.2015; attest van tewerkstelling bij werkgever Handel en ambacht dd. 4.11.2016; arbeidsovereenkomst bij werkgever Frebe-Ya BVBA dd. 15.01.2016 en dd. 15.04.2016 + bijhorende loonfiches voor de periode januari 2016 - oktober 2016; arbeidsovereenkomst zonder gegevens werknemer/werkgever; arbeidsovereenkomst bij werkgever BVBA de Burg 17 dd. 11.03.2017 + bijhorende loonfiches voor de periode maart 2017 – juni 2017 + beëindiging van de arbeidsovereenkomst in onderling akkoord bij werkgever BVBA Burg 17 dd. 11.06.2017; attest van de Rijksdienst voor jaarlijkse vakantie betreffende vakantiegeld 2016 bij werkgever prelude BVBA + loonfiches voor de periode september 2015 – november 2015; arbeidsovereenkomst Lupan BVBA dd. 12.06.2017 + loonfiche voor de maand juni 2017; loonfiche bij werkgever BVBA Santosg Belgium C voor de maand januari 2017
- Attest tewerkstelling Tunesië

Wanneer we de duur van het legaal verblijf van betrokkene in België bekijken blijkt dat deze in verhouding met haar verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft.

Betrokkene verblijft in het land sinds 16.04.2015 (bijlage 15 bekomen dd. 16.04.2015). Aangezien betrokkene jarenlang in haar land van herkomst gewoond heeft, daar opgegroeid is, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong. Ook de leeftijd van betrokkene houdt geen risico in om terug te keren naar het land van herkomst.

De gezinssituatie spreekt voor zich, het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en werd dus onder valse voorwendselen afgesloten. Het in Tunesië afgesloten huwelijk werd in België niet erkend en niet geregistreerd. De opmerking van betrokkenes advocaat dat het huwelijk in België nog niet zou ontbonden zijn, houdt dan ook geen steek. Voor zover hij zou wensen op te werpen dat er rekening zou moeten gehouden worden met huwelijk, dient opgemerkt te worden dat in dat geval eveneens rekening zou moeten gehouden worden met de echtscheiding die in Tunesië is uitgesproken op 28.10.2016. Voorts is er nergens in het dossier sprake van minderjarige kinderen.

Wat betreft haar economische situatie legt betrokkene verschillende documenten voor: Het hebben van een inkomen/getuigschrift VDAB is geen afdoende bewijs van een uitermate integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. We kunnen dus stellen dat dit geen bewijs van integratie is. Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene enkel vrije toegang kreeg tot de Belgische arbeidsmarkt omdat zij door haar verblijfsrecht als echtgenote van een EU-onderdaan vrijgesteld was van de verplichting om met een arbeidskaart te werken. Haar tewerkstelling in België en haar eventuele sociale voordelen die hieruit voortvloeiden werden dus al dan niet opgebouwd onder valse voorwendselen. Uit haar attest tewerkstelling Tunesië blijkt dat betrokkene in het land van herkomst ook tewerkgesteld geweest is. Betrokkene kan de kennis die ze hier verworven heeft gebruiken om in het land van herkomst terug aan de slag te gaan. Wat betreft het attest van het OCMW te Gent dd. 12.07.2017 kunnen we afleiden dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun heeft ontvangen van het OCMW te Gent. Echter, dit attest spreekt enkel over het OCMW op het grondgebied te Gent. Dit attest sluit bijgevolg niet uit dat betrokkene sinds haar aankomst in België in andere gemeenten mogelijks ten laste was van het OCMW; betrokkene verbleef immers eveneens te Knesselare, Aalter, Eeklo en Antwerpen. Betrokkene haar raadsman verklaart dat betrokkene nooit enige vorm van financiële hulpverlening heeft ontvangen. Echter, deze verklaring op eer werd niet gestaafd met verifieerbare bewijsstukken. Deze berusten enkel op loutere verklaringen van de raadsman van betrokkene.

Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene verschillende documenten voor. Uit de inschrijvingsformulieren betreffende de lessen Nederlands tweede taal en het bewijs van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie blijkt dat betrokkene deze lessen gevolgd heeft. Het volgen van deze cursussen is verplicht. Het kennen van de regiotaal is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Bijgevolg toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene een geschreven verklaring heeft neergelegd bij de PZ meetjesland centrum (GE.43.L3.000625/2017 dd. 27.01.2017), deze verklaring is geschreven in een andere taal dan onze drie landstalen, dit toont bijgevolg aan dat betrokkene het Nederlands mogelijks nog niet voldoende machtig is. Wat bijgevolg niet aantoonst dat betrokkene geïntegreerd is in het Rijk, wel integendeel! De verklaring van de raadsman van betrokkene dat zij sociaal en cultureel geïntegreerd is doet hier geen afbreuk aan.

Wat betreft de gezondheidstoestand legt betrokkene verschillende documenten voor. Betrokkene verklaart het slachtoffer te zijn van intra-familiaal geweld. Zo legt betrokkene twee attesten voor van haar huisarts, zijnde dokter Fariba Rahimi Khashoei dd. 27.01.2017 en dd. 4.04.2017 waar deze stelt dat betrokkene slachtoffer is van intra-familiaal geweld en in een diepe depressie zit met slapeloosheid zodat zij sinds 24.01.2017 onder behandeling is met antidepressiva en kalmeermiddelen. Er werd ook nog een verklaring van betrokkene haar raadsman dd. 26.01.2017 voorgelegd waar deze schrijft dat betrokkene slachtoffer is van partnergeweld en chantage vanwege haar echtgenoot en vraagt in deze brief om de klacht/verklaring van zijn cliënte te willen opnemen in een proces-verbaal. Dit formulier geschreven verklaring PZ Meetjesland Centrum (GE.43.L3.000625/2017 dd. 27.01.2017) werd dan ook voorgelegd door betrokkene. Echter, dient er opgemerkt te worden dat deze verklaring in een andere taal dan één van onze drie landstalen geschreven is. De dienst vreemdelingenzaken kan dan ook niet nagaan wat er exact in deze verklaring geschreven staat. Tot slot legt betrokkene nog een schrijven van Opus Luris dd. 14.09.2015 voor. Het betreft hier enkel en alleen de verklaringen van betrokkene, haar dokter en haar raadsman, verder werden geen daadwerkelijke bewijzen voorgelegd. Er blijkt evenmin uit de neergelegde stukken dat vervolging tegen de ex-echtgenoot zou worden ingesteld of dat de ex-echtgenoot veroordeeld is geweest of zal worden aangaande het intra-familiaal geweld. Uit het advies van de Procureur des Konings dd. 26.05.2017 blijkt zelfs dat betrokkene verklaart nog steeds een goede verstandhouding te hebben met haar ex-man en dat ze zelfs nog een intieme relatie zouden onderhouden. Terwijl dhr. A.S. verklaart dat hij en betrokkene geen contact meer hebben, betrokkene

zou af en toe nog bellen naar dhr. A.S. met de vraag om te liegen omtrent hun relatie. Dit gegeven trekt de geloofwaardigheid ernstig in twijfel aangaande de verklaringen van het intra-familiaal geweld. Van een schrijnende situatie waarin betrokkene zou verkeren kan bezwaarlijk worden gesproken op basis van het geheel van de voorgelegde documenten. Uit de attesten van dr. F.R.K. blijkt dat betrokkene behandeld wordt aangaande haar depressie en slapeloosheid. Echter, deze behandeling kan verder gezet worden in het land van herkomst. Een terugkeer naar het land van herkomst zal dan ook geen obstakel vormen die deze behandeling in de weg kan staan.

De overige verklaringen op eer door betrokkene haar raadsman kunnen niet in overweging genomen worden. Deze verklaringen op eer werden niet gestaafd met verifieerbare bewijsstukken. Deze berusten enkel op loutere verklaringen van de raadsman van betrokkene.

Er dient trouwens andermaal opgemerkt te worden dat alle eventuele verworven economische belangen, sociale en culturele integratie in België, en andere humanitaire elementen waarmee rekening gehouden moet worden, al dan niet opgebouwd werden onder valse voorwendselen.

Er werd op 7.07.2017 een brief betekend aan betrokkene om documenten voor te leggen betreffende het socio economisch onderzoek. In deze brief staat eveneens dat betrokkene tot aan de eventuele afgifte van de F+kaart en voor zover er geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot het opgestarte onderzoek, DVZ op de hoogte dient te stellen van alle relevante wijzigingen van zijn situatie. Er werden geen verdere documenten voorgelegd. Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. De F-kaart dient te worden gesupprimeerd."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste en derde middel – die gelet op hun samenhang samen worden behandeld – een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging en van "het respect voor de menselijke waardigheid".

Zij verstrekt, na een theoretische uiteenzetting van de geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur, volgende toelichting bij de middelen:

"[...] Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

5.1.4.

Er wordt een einde gesteld aan verzoeksters verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21) o.b.v. het artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster verkreeg hiervoor echter éénzelfde beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21) op datum van 14/03/2018.

Die beslissing verwijst expliciet naar het artikel 42 quater, § 1,3° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster werd uitgenodigd op datum van 07/07/2017 teneinde de vereiste documenten voor te leggen betreffende het socio-economisch onderzoek.

Naar aanleiding van deze beslissing bezorgt de verzoekster de gevraagde documenten.

Zij bezorgde onder andere arbeidscontracten, loonfiches, bewijzen van integratie, opleidingen,...

De verzoekster legt een PV en een verklaring van de dokter voor dat er sprake is van intra-familiaal geweld, hetgeen kadert in punt 2 van dat onderzoek (zie de uitzonderingsvoorwaarden bedoelt onder 'bijzonder schrijnende situaties').

Zij legde ook een schrijven voor dat in tempore non suspecto. zijnde op datum van 14 september 2015, ook al door Opus Iuris gericht werd aan de Dienst Vreemdelingenzaken, met de melding van het familiale geweld waarvan verzoekster het slachtoffer was.

Dit schrijven werd aangetekend verstuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken.

In dit schrijven wordt reeds aangehaald dat verzoekster geterroriseerd en beledigd wordt : er is sprake van het uitzetten van de TV, het verstopen van de afstandsbediening, dagelijkse beledigingen, het afsluiten van het warm water, het verbieden van het nemen van een douche bij afwezigheid van de man, het verbod contact te hebben met burens en gelijk wie, behandeld worden als een beest,...

De verzoekster legt nog tal van andere documenten voor zoals het bewijs dat zij niet ten laste valt van het OCMW, hetgeen expliciet gevraagd wordt in punt 4 van de dit onderzoek.

Echter verkreeg verzoekster toch een beslissing tot intrekking van verblijf van meer dan drie maanden op datum van 14/03/2018.

Verzoekster diende hiertegen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op datum van 25/06/2018 liet de Dienst Vreemdelingenzaken weten dat de bestreden beslissing dd. 14/03/2018 door hen werd ingetrokken.

Echter verkreeg verzoekster opnieuw een bijlage 21 op datum van 06/07/2018, aan verzoekster ter kennis gegeven op datum van 14/08/2018.

Huidige bestreden beslissing verwijst naar het artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet.

De huidige bestreden beslissing omvat echter dezelfde motieven als genomen in de bestreden beslissing dd. 14/03/2018.

Dit is niet ernstig te noemen.

Overigens verwijst de bestreden beslissing nergens naar het schrijven dat op 14/09/2015 door Opus Iuris, aangetekend verstuurd naar de DVZ. terwijl de beslissing dd. 14/03/2018 wel werd ingetrokken. Het is geen zorgvuldig bestuur om dit element dat het partnergeweld aankaarte opnieuw in de bestreden beslissing niet in overweging te nemen.

5.1.5.

Verzoekster werd niet uitgenodigd om zich te verdedigen op basis van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster werd hieromtrent ook niet ingelicht!

Overwegende dat de verzoekster op datum van 07/07/2017 enkel werd ingelicht omtrent het feit dat haar verblijfsrecht mogelijks ingetrokken zou worden op basis van het artikel 42 quater § 1, 4° van de Vreemdelingenwet, zijnde het geval van ontbinding van huwelijk of geen gezamenlijke vestiging.

Overwegende dat de verzoekster uitgenodigd werd om aan te duiden of zij onder een uitzonderingsbepaling viel.

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel gewag maakte van een toepassing van het fraudebeginsel of het geven van misleidende informatie of valse of vervalste documenten (zie artikel 74/20 § 2 Vreemdelingenwet)

Enkel in de bestreden beslissing wordt er plots melding gemaakt van het fraudebeginsel en wordt er zelfs verwezen naar het gegeven dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en er hierdoor frauduleuze intenties waren van betrokkene.

5.1.6.

Tussen de 2 situaties vervat in artikel 42, quater § 1,4° en artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet is er een essentieel verschil.

- In het artikel 42, quater, § 1,4° Vw wordt er geen toepassing gemaakt van het rechtsbeginsel van de fraude. Dit spreekt enkel over de ontbinding van een huwelijk of geen gezamenlijke vestiging;

- De verzoekster is bijgevolg bij de vraag naar haar verweer overeenkomstig het artikel 42 quater inzake de intrekking van haar verblijfsrecht - ten onrechte - niet ingelicht omtrent de mogelijke toepassing van het artikel 74/20, § 2 Vreemdelingenwet;

- Artikel 74/20, §2 Vreemdelingenwet handelt over aanvragen die verkregen zijn op basis van valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van een verblijf;

- De verzoekster is uitgenodigd geweest inzake haar bindingen en de uitzonderingssituatie die een intrekking van het verblijfsrecht in de weg staan (zie het art. 42, quater, § 1, 4° Vw).

5.1.7.

Een zorgvuldige overheid dient de burger te horen alvorens een nadelige beslissing te nemen.

Evenwel is de verzoekster zoals hoger uiteengezet hieromtrent verkeerd ingelicht.

Inderdaad, de verzoekster werd op datum van 07/07/2017 ingelicht dat haar verblijf mogelijks zou ingetrokken worden overeenkomstig het art. 42quater § 1,4° Vreemdelingenwet, zijnde die situatie waarin er sprake is van ontbinding van het huwelijk of het feit dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, dit terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken zich in de huidige beslissing baseert op artikel 74/20, § 2 Vreemdelingenwet en motiveert dat verzoekster al gehoord werd en zij van oordeel zijn dat de finaliteit van artikel 74/20, §2 Vreemdelingenwet overeenstemt met de bewoordingen van artikel 42quater, § 1 derde lid.

Verzoekster werd ook aangeschreven op 29/02/2016 en 23/01/2018 om haar humanitaire elementen kenbaar te maken.

De bestreden beslissing stelt hieromtrent:

"(...) In dit verband werd betrokkene aangeschreven op 29.02.2016 en 23.01.2018 om haar humanitaire elementen kenbaar te maken. Er werd gevraagd overeenkomstig art. 42quater, § 1,3e lid. Dit artikel blijkt achteraf niet van toepassing gezien (1) betrokkene niet als gezinslid van een burger van de Unie kan beschouwd worden bij gebrek aan een erkende huwelijksakte en (2) omdat de grond van intrekking van haar verblijf art. 74/20 is en niet art. 42quater §1, 4° van de wet van 15.12.1980."

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft met betrekking tot verzoeksters verblijfssituatie bijgevolg een onterechte toepassing gemaakt van de wet.

Dat geeft zij in haar eigen bestreden beslissing zelfs toe.

Verzoekster werd gehoord overeenkomstig art. 42quater, § 1, 3° lid Vreemdelingenwet.

Zij werd niet gehoord overeenkomstig artikel 74/20, § 2 Vreemdelingenwet.

5.1.8.

Het gegeven dat verzoekster niet werd gehoord overeenkomstig artikel 74/20, § 2 Vreemdelingenwet, blijkt ook duidelijk uit onderhevige beslissing.

Bijna de gehele motivatie van de bestreden beslissing wordt letterlijk overgenomen uit de voorgaande bestreden beslissing dd. 14/03/2018 die echter nota bene door de Dienst Vreemdelingenzaken zélf werd ingetrokken.

Dit kan niet beschouwd worden als deugdelijk en zorgvuldig bestuur.

Verzoekster heeft zich niet kunnen verweren tegen de mogelijke intrekking op basis van artikel 74/20, §2 Vreemdelingenwet.

Verwerende partij motiveert dat de finaliteit van artikel 74/20, § 2 2de lid overeenstemt met de bewoordingen van artikel 42quater, §1, derde lid Vreemdelingenwet en zij hierdoor menen dat verzoekster voldoende de kans heeft gekregen om haar humanitaire elementen toe te lichten.

Dit kan niet serieus genoemd worden.

Artikel 74/20, § 2 van de Vreemdelingenwet:

"§ 2. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf."

Artikel 42quater, § 1,4° van de Vreemdelingenwet:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde [2 binnen vijf jaar]2 na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden [4 ...]4, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, l"of2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;"

Het gaat om twee essentieel verschillende artikelen.

Artikel 74/20, § 2 handelt over valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten terwijl artikel 42quater, § 1, 4° lid handelt over de ontbinding van een huwelijk of geregistreerd partnerschap.

De finaliteit van beide artikels stemmen in geen geval overeen.

Het betreft twee verschillende gronden voor intrekking van een verblijf, die niet in overeenstemming gebracht kunnen worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet motiveren dat verzoekster voldoende gehoord werd, gezien het niet om dezelfde gronden gaat voor intrekking, wat duidelijk blijkt uit de hierboven geciteerde wetsartikelen.

5.1.9.

De verzoekster is evident miskend in haar rechten.

Dit is evident geen zorgvuldig bestuur.

- De verzoekster is getrouwd op datum van 27/01/2014.

Zoals de Dienst Vreemdelingenzaken zelf aangeeft was de huwelijksakte van doorslaggevend belang. Met andere woorden, het huwelijk werd in het kader van het onderzoek tot gezinshereniging als rechtsgeldig beschouwd. Het huwelijk werd bijgevolg door de Dienst Vreemdelingenzaken erkend.

- Verzoekster was het slachtoffer van intra-familiaal geweld.

- Op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing, voortvloeiende uit het onderzoek in toepassing van het artikel 42 quater, § 1, 4° Vreemdelingenwet, was de verzoekster te rekenen vanaf de afgifte van de bijlage 15 op 1604/2015 al meer dan 3 jaren gemachtigd tot verblijfsrecht; bovendien kon verzoekster zich terecht op een uitzonderingsbepaling beroepen zijnde het toepassingsgeval voorzien in artikel 42, quater § 4, 4° Vw

- De verzoekster legde zelfs een schrijven voor dat in tempore non suspecto. zijnde op datum van 14 september 2015 door Opus Iuris gericht werd aan de Dienst Vreemdelingenzaken, met de melding van het familiale geweld waarvan de verzoekster het slachtoffer was.

Dit schrijven werd aangetekend verstuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken.

In dit schrijven wordt reeds aangehaald dat verzoekster geterroriseerd en beledigd wordt : er is sprake van het uitzetten van de TV, het verstopen van de afstandsbediening, dagelijkse beledigingen, het afsluiten van het warm water, het verbieden van het nemen van een douche bij afwezigheid van de man, het verbod contact te hebben met burens en gelijk wie, behandeld worden als een beest,...

5.1.10.

De verzoekster werd uitgenodigd om haar verweer te bezorgen met betrekking tot de intrekking op basis van het artikel 42, quater, § 1, 4° Vreemdelingenwet.

Dit artikel 42, quater Vreemdelingenwet, waarop de verzoekster zich verweerde, voorziet in uitzonderingssituaties die beletten het verblijfsrecht in te trekken.

- Inderdaad, het artikel 42, quater § 4, 4° stelt dat er geen toepassing kan gemaakt worden van het artikel 42, quater, § 1, 4° Vreemdelingenwet indien er sprake is van een bijzonder schrijnende situatie (bv. intra familiaal geweld) én indien verzoekster beschikt over inkomsten als werknemer en niet ten laste valt van het sociale bijstandstelsel.

De verzoekster voldoet aan deze uitzonderingssituatie : zij toont aan dat zich in een bijzonder schrijnende situatie bevindt, dat zij werkt en dat zij niet ten laste valt van het sociale bijstandstelsel.

Hoewel verzoekster toch een beslissing tot einde van verblijf van meer dan drie maanden verkreeg op datum van 14/03/2018, werd deze beslissing ingetrokken door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 25/06/2018.

Hieruit kan worden afgeleid dat verzoekster aldus wel degelijk valt onder de uitzonderingssituatie zoals gesteld in het artikel 42 quater, § 4, 4° Vreemdelingenwet.

5.1.11

Verzoekster werd niet uitgenodigd om haar verweer te bezorgen met betrekking tot de intrekking op basis van het artikel 74/20, § 2 Vreemdelingenwet.

Verzoekster werd hieromtrent niet gehoord.

Er wordt in de bestreden beslissing louter verwezen naar een en dezelfde motivatie als de beslissing tot intrekking van verblijf op basis van artikel 42 quater, § 1, 4° Vw wat evident een andere rechtsgrond uitmaakt.

Meer nog.

Gezien verzoeksters voorgaande beslissing tot einde van verblijf werd ingetrokken door de Dienst Vreemdelingenzaken, is deze beslissing uit het rechtsverkeer verdwenen.

Hieruit meent verzoekster dat zij dan ook valt onder de uitzonderingssituatie van artikel 42 quater, § 4, 4° Vreemdelingenwet.

Dat verwerende partij dan, op een andere rechtsgrond, zich baseert op dezelfde argumentatie, is onzorgvuldig bestuur te noemen.

De beslissing dient aldus vernietigd te worden.

5.1.12.

Voorts kan waargenomen worden dat de bestreden beslissing niet aantoonde dat er daadwerkelijk fraude gepleegd is.

Integendeel.

a)

De bestreden beslissing stelt dat betrokkene verblijfsrecht werd aangevraagd overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet met haar echtgenoot dhr. SASSI Ahmed Choukair (RR: 52.12.18 407-35), van Belgische nationaliteit en dat de bijlage 15 werd afgeleverd op 16.04.2015.

Nergens in de bestreden beslissing wordt melding gemaakt dat verzoekster wel degelijk in het bezit werd gesteld van een F- kaart!

De bestreden beslissing stelt dat ter staving van de aanvraag gezinshereniging een Tunesische huwelijksakte werd voorgelegd. Er zou uit verder onderzoek van de huwelijksakte en daadwerkelijke aard van de relatie tussen betrokkene en haar vermeende echtgenoot echter plots blijken dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig aanvaard kan worden en zelfs blijkt geeft van frauduleuze intenties van betrokkene, met het oog op het verwerven van een verblijfsrecht.

Dit valt niet serieus te noemen.

De huwelijksakte werd erkend door de Belgische overheid. Meer zelfs, het huwelijk werd door de verwerende partij, de Dienst Vreemdelingenzaken erkend aangezien de verzoekster verblijfsrecht kreeg op basis van de gezinshereniging.

Het bekomen van verblijfsrecht in het kader van de gezinshereniging kan evident alleen maar nadat er is vastgesteld dat er een rechtsgeldig huwelijk is.

b)

Er kan verder waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing erkent dat het huwelijk ontbonden was op datum van 28/10/2016 in Tunesië.

De verzoekster ziet dan ook niet in hoe de Procureur des Konings meer dan een halfjaar na de ontbinding van het huwelijk, zijnde op datum van 26/05/2017, kan stellen dat het huwelijk niet geregistreerd zal worden.

Men kan toch bezwaarlijk een huwelijk - dat overigens reeds erkend was door de Dienst Vreemdelingenzaken gezien de gezinshereniging -, nog laten registreren na de echtscheiding?

c)

Overigens merkt verzoekster op dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich schuldig maakt aan een tegenstrijdige motivatie.

Zij stelt enerzijds dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig beschouwd kan worden doch anderzijds stelt zij dat de akte op zich dus niet vervalst is doch enkel dat het huwelijk onder valse voorwendsels werd aangegaan.

De Dienst Vreemdelingenzaken is aldus niet consequent.

De Dienst Vreemdelingenzaken is van oordeel dat verzoekster nooit een familielid van een Belg is geweest, gezien het huwelijk onrechtmatig werd afgesloten.

Verwerende partij kan haar motivatie niet hard maken.

Verzoekster heeft nooit frauduleuze intenties getoond om een verblijfsrechtelijk voordeel te kunnen genieten.

Zij is gehuwd op datum van 27/01/2014.

Wegens echtelijke problemen- die de Dienst Vreemdelingenzaken impliciet bevestigen, door het intrekken van hun eerdere beslissing tot intrekking van verblijf- zijn beide partijen gescheiden in Tunesië op 28/10/2016.

Op 26/05/2017 neemt de Procureur des Konings een negatief advies wat betreft de erkenning van de huwelijksakte. Dit zo'n 7 maanden na de echtscheiding en bijna twee jaar na de afgifte van de bijlage 15.

De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich op een advies van de Procureur des Konings, om een reeds ontbonden huwelijk niet te registreren.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist dit op retro- actieve wijze wat evident problematisch is.

Dit schendt evident het rechtszekerheidsbeginsel en het recht op verdediging.

Een negatief advies van de Procureur des Konings, twee jaar na datum van de afgifte van de bijlage 15 en de latere toekenning van de F-kaart, kan onmogelijk beschouwd worden als frauduleuze intenties in hoofde van verzoekster.

Indien er effectief sprake geweest zou zijn van frauduleuze intenties, dan had de gezinshereniging nooit goedgekeurd dienen te worden.

Dit wel doen, is het creëren van rechtsonzekerheid in hoofde van verzoekster.

Dat er derhalve in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken sprake is van machtsmisbruik.

5.1.13.

De fraude dient evident aangetoond te worden met respect voor de rechten van de verdediging in hoofde van de verzoeker en met respect voor het rechtszekerheidsbeginsel.

De bewijslast dat de verzoekster fraude gepleegd heeft rust volledig op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoekster werd nooit gehoord in het kader van artikel 74/20. §2 Vreemdelingenwet.

Dit betekent evident een schending van haar rechten van verdediging.

Reeds hierboven werd al uiteengezet dat de finaliteit van artikel 42quater, § 1 °4 Vw en artikel 74/20, § 2 Vw niet hetzelfde is.

De huidige inkleuring van de voor de Dienst Vreemdelingenzaken reeds gekende feiten is een schending van het vertrouwensbeginsel.

5.1.14.

De werkwijze en de afweging die de Dienst Vreemdelingenzaken hier in casu heeft toegepast strookt niet met het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur!

- 5.1.14.1.

Zo wordt de verzoekster verzocht om naar aanleiding van het onderzoek naar het behoud van het recht op verblijf documenten te bezorgen.

Zij bezorgde naar aanleiding hiervan plichtsbewust onder andere arbeidscontracten, loonfiches, bewijs kennis Nederlands, een attest van een dokter inzake het intra-familiaal geweld, een PV,...

Zij werd niet opnieuw gehoord teneinde haar verweer te kunnen tonen in het kader van artikel 74/20, § 2 Vreemdelingenwet.

- 5.1.14.2.

Verzoekster is dan ook ontsteld met de motivatie van verwerende partij in de huidige bestreden beslissing.

Verwerende partij baseert zich volledig op dezelfde argumentatie van de voorgaande bestreden beslissing dd. 14/03/2018, die echter door de Dienst Vreemdelingenzaken zélf uit het rechtsverkeer werd gehaald!

Verzoekster is hierdoor erg gegriefd.

Zij heeft nooit de kans gekregen om een verweer te voeren op basis van artikel 74/20, §2 Vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich louter op dezelfde gegevens die in het kader van een onderzoek naar artikel 42quater, §1,4° Vreemdelingenwet werd gevoerd.

Dit is evident niet hetzelfde als een onderzoek in het kader van artikel 74/20, § 2 Vreemdelingenwet.

Het betaamt een administratieve overheid om met de nodige zorgvuldigheid administratieve beslissingen te nemen en zich niet louter op gegevens te baseren die in een vorig onderzoek en op een andere rechtsgrond, werden genomen.

5.1.15.

De verzoekster loopt nu evident het risico uitgewezen te worden naar Tunesië waardoor de artikelen 3 en 13 van het E.V.R.M. geschonden zullen zijn.

Het moge duidelijk zijn dat het mentaal leed waarmee de verzoekster geconfronteerd zal worden bij uitwijzing gecategoriseerd moet worden als onmenselijke behandeling.

Het is inhumain de verzoekster met deze onzekerheden te doen leven.

Het kan niet anders dan dat deze morele lijdensweg gezien moet worden als een schending van het art 3 E.V.R.M.

Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn.

[...]

[...]

5.3.1.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

5.3.2.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent hierop een wettelijk toezicht uit.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

5.3.3.

De voorliggende beslissing stelt een einde aan het verblijf.

De beslissing stelt:

*"In uitvoering van artikel 74/20 Vreemdelingenwet (...) wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:
[...]
(zie stuk 1)*

5.3.4.

Tegelijkertijd motiveert de Dienst Vreemdelingenzaken dat het recht op verblijf ingetrokken wordt.

"Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. De F- kaart dient te worden gesupprimeerd."

(zie stuk 1)

5.3.5.

Het einde van het verblijf is niet hetzelfde als de intrekking van het verblijfsrecht.

Waar het einde van verblijf betekent dat het recht op verblijf wordt beëindigd vanaf dat moment, is een intrekking van het verblijfsrecht retroactief, en betekent dit laatste dus dat de verzoekster nooit recht gehad heeft op verblijfsrecht.

De bestreden beslissing behelst aldus een tegenstrijdige motivering. Er kan niet gelijktijdig beslist worden om een einde te stellen aan het verblijf en te beslissing tot de intrekking van het verblijf.

De beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden."

2.2. De bestreden beslissing gaat niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster kan dan ook niet dienstig de schending opwerpen van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet die handelen over de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad is niet bekend met het beginsel van het respect voor de menselijke waardigheid en verzoekster zet het ook niet nader uiteen.

Deze onderdelen zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. Voor wat betreft de draagwijdte van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet kan worden verwezen naar wat verzoekster hierover heeft uiteengezet in haar verzoekschrift. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt ingetrokken. Hierbij wordt concreet gemotiveerd aangaande de redenen waarom het recht op verblijf wordt ingetrokken en wordt tevens uitvoerig gemotiveerd aangaande de elementen die verzoeksters zaak kenmerken. Verzoekster toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing niet zouden voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Deze beoordeling dringt zich des te meer op aangezien uit verzoeksters betoog blijkt dat ze de motieven van de bestreden beslissing kent en in eerste instantie aanhaalt dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout begaat, wat te maken heeft met de materiële motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

2.4. Voor wat betreft de draagwijdte van de overige in het middel opgeworpen geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur kan eveneens worden verwezen naar wat verzoekster hierover heeft uiteengezet in haar verzoekschrift.

2.5. Artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst”

2.6. In casu wordt verzoeksters verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet ingetrokken, omdat *“Uit verder onderzoek van de huwelijksakte en de daadwerkelijke aard van de relatie tussen betrokkene en de vermeende echtgenoot blijkt [...] dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blijkt geeft van frauduleuze intenties van betrokkene, met het oog op het verwerven van een verblijfsrecht”*. Er wordt verwezen naar het in punt 1.4. bedoelde negatieve advies van het parket van Gent, waarbij verweerder stelt dit advies te volgen en *“de geldigheid van de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon niet [te erkennen] op grond van art. 27, art. 18 en art. 21 van de IPR-code”*. Er wordt geduïd dat uit het onderzoek van de cel schijnhuwelijken en de politie blijkt dat het afsluiten van het huwelijk er nooit op was gericht om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met elkaar, maar dat het huwelijk er enkel op was gericht om een verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoekster te verwerven. De verwerende partij wijst erop dat de huwelijksakte blijkt geeft van frauduleuze intenties van verzoekster, met het oog op het verwerven van een verblijfsrecht. Er wordt aangegeven dat *“betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40ter”* en dat *“betrokkene eigenlijk nooit een familielid van een Belg [is] geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten”*. Verder werd een beoordeling gemaakt van de persoonlijke elementen die verzoeksters zaak kenmerken en die ze heeft meegedeeld in haar in punt 1.6. bedoelde brief. De verwerende partij besluit dat het verblijfsrecht van verzoekster wordt ingetrokken en dat de F-kaart moet worden gesupprimeerd.

2.7. De Raad wijst er vooreerst op dat enkel de bestreden beslissing het voorwerp uitmaakt van het huidig geschil en dat de grondslag van deze beslissing artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet betreft. Verzoekster benadrukt meermaals dat verweerder reeds op 14 maart 2018 een beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden heeft getroffen, in toepassing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat de thans bestreden beslissing nagenoeg dezelfde motieven omvat als deze beslissing. Zoals verzoekster zelf aangeeft, werd deze beslissing

evenwel door verweerder ingetrokken. Deze intrekking impliceert dat deze beslissing met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verdwenen en derhalve dient te worden geacht nooit te hebben bestaan. Waar verzoekster in haar uiteenzetting blijft teruggrijpen naar de ingetrokken beslissing van 14 maart 2018 en betoogt dat zij zich bevindt in de situatie van artikel 42quater, §4, eerste lid, 1° of 4° van de Vreemdelingenwet, gaat zij voorbij aan het gegeven dat de intrekking van voormelde beslissing inhoudt dat deze beslissing uit het rechtsverkeer is verdwenen. Verzoekster kan dan ook niet langer blijven vasthouden aan de toepassing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Het gehele betoog, waarmee verzoekster tracht aan te tonen dat zij zich bevindt in de situatie van artikel 42quater, §4, eerste lid, 1° of 4° van de Vreemdelingenwet, kan de onwettigheid van de bestreden beslissing dan ook niet aantonen. De Raad ziet ook niet in waarom uit de intrekking van de beslissing van 14 maart 2018 zou kunnen worden afgeleid *“dat verzoekster aldus wel degelijk valt onder de uitzonderingssituatie zoals gesteld in het artikel 42quater, §4, 4° Vreemdelingenwet”*, noch in welke mate deze bewering de onwettigheid van de thans bestreden beslissing zou aantonen. Artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet voorziet immers niet in een behoud van het verblijfsrecht ingeval van een bijzonder schrijnende situatie. De Raad merkt hierbij nog op dat de verwerende partij heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing aangaande het door verzoekster gesignaleerde partnergeweld, maar dat verzoekster op geen enkele wijze in concreto ingaat op de door de verwerende partij gedane beoordeling ervan. Verzoekster acht de werkwijze van verweerder – waar hij een beslissing treft na haar de mogelijkheid te hebben gegeven elementen aan te brengen, deze intrekt en vervolgens een nieuwe beslissing op een andere rechtsgrond treft, zonder verzoekster daarover te horen of in te lichten – niet ernstig. De Raad merkt evenwel op dat het enkele gegeven dat verweerder reeds eerder een beëindigingsbeslissing heeft getroffen ten aanzien van verzoekster en deze vervolgens heeft ingetrokken, niet impliceert dat hij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld, zich heeft bezondigd aan machtsmisbruik of heeft gehandeld in strijd met de resem beginselen van behoorlijk bestuur die verzoekster geschonden acht. Verzoekster uit haar ongenoegen en verontwaardiging aangaande de wijze waarop haar dossier werd behandeld, doch toont niet aan dat verweerder enige onwettigheid heeft begaan. De Raad ziet ook niet in op welke wijze de thans bestreden beslissing onwettig zou zijn doordat verweerder op een transparante wijze duidt waarom hij eerder ten onrechte toepassing had gemaakt van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

2.8. Waar verzoekster verder de passage in de bestreden beslissing hekelt, waarin wordt gesteld dat de finaliteit van artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 74/20, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet overeenstemt, wijst de Raad erop dat deze passage niet uit zijn context kan worden gehaald. Nergens in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat beide wetsbepalingen in hun geheel gelijklopend zouden zijn. Er wordt louter aangegeven dat beide wetsbepalingen op gelijkwaardige wijze het bestuur verplichten om rekening te houden met humanitaire elementen. Deze vaststelling in de bestreden beslissing vindt steun in de bewoordingen van deze wetsbepalingen. Zo luidt artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet als volgt: *“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”* Artikel 74/20, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”* Aldus blijkt dat beide wetsbepalingen voorzien dat verweerder rekening dient te houden met de individuele omstandigheden van de zaak. In het licht hiervan kan het dan ook niet kennelijk onredelijk worden geacht, waar verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoekster voldoende de kans werd gegeven haar humanitaire elementen toe te lichten, middels de in punt 1.5. bedoelde brief van 29 mei 2017 waarin haar werd gevraagd elementen en bewijsstukken over te maken in het licht van de diverse §§ van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Alleszins toont verzoekster niet aan welke bijkomende humanitaire elementen zij kenbaar zou hebben gemaakt, indien haar nogmaals de mogelijkheid zou zijn gegeven om te reageren op het voornemen van de verwerende partij om haar verblijfsrecht in te trekken of indien zij hierover zou zijn gehoord (cf. infra).

2.9. Verzoeksters kernkritiek is dat de verwerende partij de in punt 1.5. bedoelde brief verstuurt in het kader van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet maar vervolgens een beslissing tot intrekking van haar verblijf neemt op grond van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster geeft aan dat ze niet werd gehoord in het kader van de toepassing van deze bepaling, hierover ook niet werd ingelicht en acht de rechten van verdediging geschonden waarbij ze in haar betoog gewag maakt van een schending van het hoorrecht.

2.10. Het algemeen beginsel van het hoorrecht kent dezelfde invulling als het hoorrecht zoals gewaarborgd door het Europees recht (cf. RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329: *“principe audi alteram partem, [...] a le même contenu que le principe général du droit d’être entendu tel que garanti par le droit de l’Union.”* Conform vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/) maakt het recht om te worden gehoord integraal deel uit van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (cf. HvJ 21 november 1991, C-269/90, punt 14, en HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 50). Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben.

2.11. Dat de bestreden beslissing een bezwarend besluit vormt voor verzoekster staat buiten kijf. Wat ook vaststaat is dat verzoekster niet gehoord werd in het kader van de toepassing van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet. Wel heeft ze haar rechten van verdediging kunnen uitoefenen in het kader van de toepassing van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet. Voor wat betreft de humanitaire elementen zoals opgenomen in artikel 74/20, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, kan worden verwezen naar het gestelde in punt 2.8. Zoals gezegd gaat verzoekster niet in op de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing aangaande de humanitaire elementen die reeds verzameld werden door de verwerende partij op grond van de in punt 1.6. bedoelde brief van verzoekster. Verzoekster doet niet meer dan sommige stukken opnieuw toe te voegen aan haar verzoekschrift. Verzoekster geeft ook nergens aan dat, mocht ze zijn gehoord in het kader van artikel 74/20, §2, van de Vreemdelingenwet, ze bijkomende humanitaire elementen zou hebben meegedeeld.

2.12. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster ook nalaat te specificeren welke elementen ze zou hebben meegedeeld over het voornemen van de verwerende partij om haar verblijf in te trekken op grond van het in de bestreden beslissing vermelde advies van het parket dat haar huwelijk diende te worden beschouwd als een schijnhuwelijk. Verzoekster komt niet verder dan het ventileren van haar verontwaardiging over de gang van zaken en het benadrukken dat artikel 42quater en artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet niet met elkaar te vergelijken zijn en essentieel verschillende artikelen betreffen die niet in overeenstemming kunnen worden gebracht, maar dit volstaat niet om een schending van de rechten van verdediging en in het bijzonder van het hoorrecht vast te stellen. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat verzoekster blijkens het in punt 1.4. bedoelde advies van het parket van Gent van 26 mei 2017, dat zich bevindt in het administratief dossier, gehoord werd in het kader van het onderzoek dat aan dit advies ten grondslag ligt.

2.13. Ander kernbetoog van verzoekster is dat de bestreden beslissing niet aantoont dat er daadwerkelijk fraude is gepleegd. In eerste instantie voert verzoekster aan dat nergens in de bestreden beslissing gewag wordt gemaakt van het feit dat ze in het bezit werd gesteld van een F-kaart. Deze kritiek geeft blijk van een slechte lezing van de bestreden beslissing aangezien ze vermeldt dat verzoekster een kopie van haar F-kaart heeft overgemaakt en de bestreden beslissing besluit, *“Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. De F-kaart dient te worden gesupprimeerd”*. Verzoekster acht het voorts geen serieuze gang van zaken dat haar huwelijksakte eerst werd erkend door de verwerende partij – immers verkreeg ze een visum gezinshereniging en een F-kaart – die er dan daarna op retro-actieve wijze op terugkomt. De Raad kan de verontwaardiging van verzoekster hierover begrijpen maar hij kan alleen maar vaststellen dat artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet hiervoor een rechtsgrond verschaft. Deze bepaling vormt de emanatie van het beginsel *“fraus omnia corrumpit”*. In de memorie van toelichting bij de wet van 4 mei 2016 die artikel 74/20 heeft ingevoegd in de Vreemdelingenwet kan worden gelezen: *“Het artikel 74/20 geeft het algemeen rechtsbeginsel “fraus omnia corrumpit” weer. Dit beginsel is door het Hof van Cassatie omschreven (zie het arrest van 6 november 2002 – Cass., 6 november 2002, J.T., 2003/16, nr. 6094, 310-314, of het arrest van 3 maart 2011 – www.cass.be). Dit beginsel verbiedt elk bedrog of elke oneerlijkheid met het oogmerk te schaden of winst te behalen. Zo sluit een bedrieglijke gedraging, of*

een opzettelijke fout, uit dat de bedrieger sommige regels van het positieve recht die normaal van toepassing zijn en waaruit hij een voordeel zou halen, kan doen gelden.(...) Dit beginsel heeft als rechtsgevolg dat uit een bedrieglijke gedraging geen enkel recht kan voortvloeien (A. LENAERTS, “Le principe général de droit fraud omnia corrumpit: une analyse de sa portée et de sa fonction en droit privé belge”, T.B.B.R., 2014/3, 98-115).” (Kamer van Volksvertegenwoordigers, Stukken, 2015-2016, DOC 54, 1696/001, p.10). De bestreden beslissing steunt op het in punt 1.4. bedoelde advies van het parket van Gent van 26 mei 2017 en stelt in dit verband duidelijk: *“Alhoewel de akte op zich dus niet vervalst is, blijkt het huwelijk wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan. Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40ter. Betrokkene is zodoende eigenlijk nooit een familielid van een Belg geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten.”*

2.14. Verzoekster wijst er verder op dat haar huwelijk in Tunesië werd ontbonden op 28 oktober 2016. Ze stelt niet in te zien hoe het parket meer dan een half jaar na de ontbinding van het huwelijk kan stellen dat het huwelijk niet kan worden geregistreerd. Verzoeksters vraagstelling is niet dienstig, want niet gericht tegen de bestreden beslissing, wel tegen het in punt 1.4. bedoelde advies van het parket. Dit advies bevindt zich in het administratief dossier en hieruit blijkt dat het parket ervan op de hoogte was dat verzoekster ondertussen uit de echt gescheiden is. De Raad voegt er nog aan toe dat verzoekster slecht geplaatst lijkt te zijn om thans de echtscheiding aan te halen als *“stoorzender”* in dit verband, daar waar verzoekster nooit zelf de verwerende partij hiervan op de hoogte heeft gebracht, ook niet n.a.v. het in punt 1.5. bedoelde schrijven van de verwerende partij van 29 mei 2017 waarin haar nochtans uitdrukkelijk werd gevraagd elke relevante wijziging in haar situatie mee te delen. Integendeel wordt in de in punt 1.6. bedoelde brief van verzoekster uitdrukkelijk gesteld dat het huwelijk nog niet ontbonden is door een echtscheiding, waarbij verzoekster de toepassing vordert van artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet. Blijkens het administratief dossier is de verwerende partij op 16 februari 2017 in het bezit gesteld van een brief van de advocaat van verzoeksters ex-echtgenoot van 8 februari 2017, gericht aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van stad Eeklo, waarin hij de echtscheiding meldt tussen S.A. en verzoekster en het Tunesisch echtscheidingsvonnis voegt. Hij stipt hierin nog aan dat S.A. niets meer te maken wil hebben met verzoekster en dat deze eraan tilt dat verzoekster zich nog steeds uitgeeft als de echtgenote van S.A. Verder blijkt uit het in punt 1.4. bedoelde advies van het parket dat dit gegeven wordt op vraag van de ambtenaar van de burgerlijke stand of verzoeksters Tunesische huwelijksakte kan worden geregistreerd. De ambtenaar van de burgerlijke stand ageert redelijkerwijze op deze manier omdat hij een vraag heeft gekregen om de huwelijksakte over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand.

2.15. In derde instantie is verzoekster van oordeel dat de verwerende partij zich schuldig maakt aan een tegenstrijdige *“motivatie”* door enerzijds te oordelen dat de huwelijksakte niet is vervalst en anderzijds te oordelen dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden beschouwd. Dit vormt echter geen tegenstrijdige motivering en getuigt evenmin van een inconsequente houding van de verwerende partij. Er kan in dit verband worden verwezen naar cassatierechtspraak van 12 januari 2015 (Arr. Cass. 2015, 9. 108, nr. 28): *“De valsheid is intellectueel wanneer zij erin bestaat dat in een materieel onaangeroerd instrumentum, feiten en akten in strijd met de waarheid worden vastgesteld; wanneer een geschrift de vaststelling inhoudt van een wilsverklaring die op bedrieglijke wijze in strijd is met de waarheid, dan heeft de omstandigheid dat die wilsverklaring ook werkelijk is gedaan, niet tot gevolg dat dit geschrift niet intellectueel vals is of kan zijn (art. 196 Sw.)”*. Verzoeksters huwelijksakte betreft, gelet op het in punt 1.4. bedoelde advies van het parket, een authentieke akte waarin de waarheid wordt vermoed omdat de echtgenoten ondanks de formele toestemmingen tot huwen geen duurzame levensgemeenschap tot stand willen brengen, met het bedrieglijk opzet enkel een verblijfsrechtelijk voordeel na te streven. Daarbij wordt het huwelijk als rechtsinstituut misbruikt om frauduleus aan gezinshereniging te kunnen doen. Derhalve is de verwerende partij wel degelijk gerechtigd om artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet toe te passen en te stellen, *“Alhoewel de akte op zich dus niet vervalst is, blijkt het huwelijk wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan. Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40ter. Betrokkene is zodoende eigenlijk nooit een familielid van een Belg geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten.”*

2.16. Waar verzoekster betwist dat zij frauduleuze intenties heeft getoond om een verblijfsrechtelijk voordeel te kunnen genieten, dient de Raad op te merken dat hij geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Dit behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de burgerlijke rechtbank. Artikel 27 van

het WIPR kent geschillen met betrekking tot de niet-erkenning van de geldigheid van de buitenlandse akte – die in casu steunt op verzoeksters frauduleuze intenties bij het aangaan van een huwelijk - expliciet toe aan de rechtbank van eerste aanleg. De Raad spreekt zich in casu dan ook niet uit over een erkenning van de buitenlandse akte, noch over de geldigheid ervan. Het stond verzoekster vrij om deze betwisting te voeren voor de familierechtbank in het kader van het aanvechten van de beslissing van de verwerende partij om verzoeksters huwelijksakte niet te erkennen. De bestreden beslissing stelt immers, *“De Dienst Vreemdelingenzaken wenst dit advies [d.i. het negatief advies van het parket van Gent] te volgen en erkent dus de geldigheid van de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon niet op basis van art. 27, art. 18 en art. 21 van de IPR-code.”* Verzoekster heeft echter nagelaten dergelijke procedure op te starten. De verzoekende partij voert ter terechtzitting aan dat verweerder niet had mogen overgaan tot een intrekking van een eerdere erkenning van zijnentwege van de voorgelegde huwelijksakte en stelt in wezen dat het veranderen van haar burgerlijke staat dient te geschieden volgens de daartoe voorziene procedure. Dit houdt volgens de verzoekende partij in dat ze niet moet ageren bij de familierechtbank tegen een weigering van erkenning van haar huwelijksakte, maar dat het aan de verwerende partij toekwam om het parket te vorderen de procedure op te starten om het huwelijk nietig te doen verklaren. Immers kon ze volgens de verzoekende partij niet terugkomen op haar eerdere erkenning van de Tunesische huwelijksakte. De Raad dient echter op te merken dat de verzoekende partij nalaat juridische grondslag te verschaffen aan haar betoog. Het WIPR bevat geen bepaling die stelt dat niet mag worden teruggekomen op een eerdere erkenning van een akte, minstens toont verzoekster dit niet aan. Artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet laat de verwerende partij toe te ageren in geval van fraude en staat dus toe dat de verwerende partij in dit verband terugkomt op een eerdere erkenning van een huwelijksakte. Noch het gegeven dat de verwerende partij op basis van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet op retro-actieve wijze oordeelt dat het huwelijk onrechtmatig werd afgesloten noch het gegeven dat het parket twee jaar na de afgifte van een bijlage 15 en de F-kaart aan verzoekster, het in punt 1.4. bedoelde negatief advies verstrekt, kunnen erop wijzen dat verzoekster geen frauduleuze intenties had. Een schijnhuwelijk kan nooit worden gedekt.

2.17. Verzoekster is van oordeel dat de gang van zaken neerkomt op een schending van het rechtszekerheidsbeginsel en dat het niet strookt met het vertrouwensbeginsel en met het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, maar beginselen van behoorlijk bestuur kunnen niet contra legem, met name artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet, spelen. Gezien de bestreden beslissing een wettelijke grondslag heeft en verzoekster niet aantoonde dat voormelde bepaling werd geschonden door de verwerende partij, kan de verwerende partij geen machtsmisbruik worden verweten.

2.18. Verzoekster voert voorts nog aan dat de bewijslast dat zij fraude heeft gepleegd bij de verwerende partij ligt, maar uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich baseert op het in punt 1.4. bedoelde advies van het parket van Gent en op het onderzoek dat hieraan ten grondslag ligt. Uit niets blijkt dat de verwerende partij zich hierop niet zou mogen baseren om verzoeksters huwelijk als frauduleus te bestempelen.

2.19. Verzoekster valt erover dat de bestreden beslissing enerzijds stelt dat er een einde wordt gesteld aan het verblijf en anderzijds motiveert dat het recht op verblijf wordt ingetrokken. Verzoekster acht dit een tegenstrijdige motivering. Verzoeksters kritiek vindt steun in de bestreden beslissing. Het wijst op een slordige motivering vanwege de verwerende partij maar dit kan op zich geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt duidelijk dat verzoekster niet in verwarring werd gebracht door deze tegenstrijdigheid in de motivering en wel degelijk beseft dat haar verblijf werd ingetrokken op grond van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet.

2.20. Verzoeker hekelt verder het gegeven dat de bestreden beslissing nergens verwijst naar de brief van Opus iuris die ze op 14 september 2015 per aangetekend schrijven heeft verstuurd naar de verwerende partij en waarin ze partnergeweld heeft aangekaart. Verzoekster klaagt aan dat het niet getuigt van een zorgvuldig bestuur om dit partnergeweld niet in overweging te nemen. Verzoeksters kritiek getuigt wederom van een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing. Immers kan hierin worden gelezen: *“Tot slot legt betrokkene nog een schrijven van Opus Luris dd. 14.09.2015 voor. Het betreft hier enkel en alleen de verklaringen van betrokkene, haar dokter en haar raadsman, verder werden geen daadwerkelijke bewijzen voorgelegd. Er blijkt evenmin uit de neergelegde stukken dat vervolging tegen de ex-echtgenoot zou worden ingesteld of dat de ex-echtgenoot veroordeeld is geweest of zal worden aangaande het intra-familiaal geweld. Uit het advies van de Procureur des Konings dd. 26.05.2017 blijkt zelfs dat betrokkene verklaart nog steeds een goede verstandhouding te hebben met haar ex-man en dat ze zelfs nog een intieme relatie zouden onderhouden. Terwijl dhr. A.S. verklaart dat hij en betrokkene geen contact meer hebben, betrokkene zou af en toe nog bellen naar*

dhr. A.S. met de vraag om te liegen omtrent hun relatie. Dit gegeven trekt de geloofwaardigheid ernstig in twijfel aangaande de verklaringen van het intra-familiaal geweld. Van een schrijnende situatie waarin betrokkene zou verkeren kan bezwaarlijk worden gesproken op basis van het geheel van de voorgelegde documenten.” Verzoekster gaat hier niet concreet op in, waardoor de betrokken passage overeind blijft.

2.21. Artikel 8 van het EVRM verzet zich niet tegen het optreden van de overheidsorganen tegen schijnhuwelijken. Volgens het EHRM is het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd (*“lawful and genuine marriage”*, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62) een beschermenswaardig gezinsleven dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM. Verzoeksters huwelijk blijkt echter geen *“genuine”* huwelijk te zijn. Verzoekster toont voorts niet aan dat ze nog een familieleven leidt in België. Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, dient de Raad op te merken dat verzoekster gewag maakt van mentaal leed bij uitwijzing, een morele lijdensweg en onzekerheden die inhumain zijn. Hiermee wordt bezwaarlijk een schending aangetoond van artikel 3 van het EVRM. Deze bepaling vereist immers dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), quod non in casu. De Raad wijst er nog op dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel en er dus geen sprake is van een uitwijzing van verzoekster naar Tunesië. Vermits geen schending voorligt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, is de schending van artikel 13 van hetzelfde verdrag ook niet aan de orde.

Het eerste en derde middel zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.22. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 159 van de Grondwet. Tevens voert ze aan dat er sprake is van machtsmisbruik vanwege de administratieve overheid.

Verzoekster betoogt als volgt:

“

5.2.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat in casu absoluut onredelijk te werk.

Verzoekster werd eerst uitgenodigd om haar verweer te voeren in toepassing van het artikel 42quater, § 1,4° Vreemdelingenwet en kreeg vervolgens een bijlage 21.

Deze beslissing werd naderhand evenwel ingetrokken door de Dienst Vreemdelingenzaken.

5.2.2.

Vervolgens, zonder de verzoekster enige mogelijkheid te bieden om zich hiertegen te verdedigen, verandert de Dienst Vreemdelingenzaken volledig van motivering, dit evenwel op basis van dezelfde feitelijke gegevens.

De nieuwe beslissing stelt thans dat het verblijfsrecht van verzoekster dient te worden ingetrokken op basis van fraude.

Tegen dit argument en motief heeft de verzoekster zich evenwel nooit kunnen verweren.

Er werd haar ook nooit enige vraag gesteld hieromtrent. Verzoekster werd in de waan gehouden dat haar verblijfsrecht in België precair was geworden op basis van het art. 42quater, § 1,4° van de Vreemdelingenwet, reden waarom zij ook de nodige documenten had voorgelegd.

5.2.3.

Nooit werd er in de eerste beslissing melding gemaakt van fraude.

Toch trekt de Dienst Vreemdelingenzaken de eerste beslissing zelf in, om vervolgens een volledig andere en nieuwe beslissing af te leveren, gebaseerd op andere feiten en een nieuw motief zijnde fraude.

Dit is allerm minst redelijk te noemen en maakt in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken machtsmisbruik uit.

Art. 159 Grondwet kan immers door de burger ook worden ingeroepen ten aanzien van een administratieve overheid. Dit werd bevestigd door de Raad van State (arrest nr. 65.974):

"Overwegende dat artikel 159 Gw is uitgedacht als een bescherming van de burger tegen de administratieve overheid; dat artikel 159 de burger in staat stelt om tegen de administratieve overheid de onwettigheid van haar beslissing te doen gelden; dat dit ons rechtstelsel tot een rechtsstaat maakt; dat met de stelling die de verwerende partij voorstaat, artikel 159 de administratieve overheid in staat stelt om de onwettigheid van haar beslissing tegen de burger te doen gelden; dat dit helemaal niet eigen is aan de door artikel 159 beschermde rechtsstaat; dat de handhaving van de wet - of wat ervoor moet doorgaan - tegen de burger integendeel in een absolute staat maar al te goed verzekerd wordt."

Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken zomaar, zonder enig verweer, verschillende beslissingen kan nemen, gebaseerd op dezelfde elementen toont aan dat zij haar macht gebruikt om rechtsonzekerheid te scheppen in hoofde van de burger, in casu de verzoekster.

5.2.4.

Bovendien nam de Dienst Vreemdelingenzaken niet alleen een nieuwe beslissing, maar ontnemt hij de verzoekster bepaalde rechten die zij bij het eerste beroep wel direct kon doen gelden.

Inderdaad, de nieuwe beslissing, gebaseerd op art. 74/20 Vreemdelingenwet, zorgt ervoor dat de verzoekster geen automatisch schorsende beroepsprocedure meer kan instellen.

Dit maakt in hoofde van de verzoeker evident een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uit."

2.23. Artikel 159 van de Grondwet luidt als volgt: "De hoven en rechtbanken passen de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toe in zoverre zij met de wetten overeenstemmen." De Raad ziet niet in hoe artikel 159 van de Grondwet kan worden ingeroepen tegen de bestreden beslissing die is gestoeld op artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet. De opwerping van de schending van artikel 159 van de Grondwet dat de exceptie van onwettigheid betreft, mist juridische grondslag.

2.24. Voor wat betreft verzoeksters betoog dat ze zich niet heeft kunnen verdedigen vooraleer de bestreden beslissing werd getroffen en dat dit neerkomt op machtsmisbruik en dat de gang van zaken – verzoekster wordt gepolst in het kader van de toepassing van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, een bijlage 21 wordt getroffen, daarna wordt deze beslissing ingetrokken en wordt een nieuwe beslissing getroffen op grond van fraude op basis van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet zonder dat verzoekster nog gepolst wordt – gepaard gaat met rechtsonzekerheid, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste en tweede middel. Verzoekster kan verder niet dienstig opwerpen dat de in punt 1.7. bedoelde beslissing geen melding maakte van fraude. Deze beslissing werd ingetrokken en is derhalve retroactief uit het rechtsverkeer verdwenen zodat vermeldingen die in deze beslissingen stonden of er niet instonden, niet kunnen worden tegengeworpen aan de verwerende partij. Verzoekster stelt dat, door het nemen van de bestreden beslissing, de verwerende partij haar "bepaalde rechten [ontneemt] die zij bij het eerste beroep wel direct kon doen gelden". Ze preciseert dat haar een automatisch schorsend beroep wordt ontnomen. Wederom dient de Raad te benadrukken dat de beslissing waaraan ze in beroep bepaalde rechten ontleent, ingetrokken werd en dit de verwerende partij dus niet kan worden tegengeworpen. Evenmin kan het de verwerende partij ten kwade worden geduid dat artikel 39/79, §1 van de Vreemdelingenwet – dat de gevallen opsomt waarin er sprake is van een schorsend beroep – geen gewag maakt van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA